

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2430/2020
18.06.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Бранке Дражић, Данијеле Николић и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Дарко Гавриловић, адвокат из ..., против туженог Града Вршца, кога заступа Градско правобранилаштво Града Вршца, ради стицања без основа, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 2209/19 од 10.12.2019. године, у седници одржаној 18.06.2020. године донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиље, изјављеној против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 2209/19 од 10.12.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиље, изјављена против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 2209/19 од 10.12.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Вршцу П 310/19 од 09.09.2019. године, првим ставом изреке, одбијен је приговор апсолутне ненадлежности Основног суда у Вршцу за поступање у овој правној ствари. Другим ставом изреке, обавезан је тужени да тужиљи по основу стицања без основа, исплати појединачно наведене месечне износе наведене у том ставу изреке са припадајућом законском затезном каматом од доспелости до исплате. Трећим ставом изреке, обавезан је тужени да тужиљи накнади парничне трошкове у износу од 27.000,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде, па до коначне исплате.

Пресудом Вишег суда у Панчеву Гж 2209/19 од 10.12.2019. године, наведена првостепена пресуда у ожалбеном делу је потврђена у првом ставу изреке којим је одбијен приговор апсолутне ненадлежности Основног суда у Вршцу истакнут од стране туженог, док је у ставу другом изреке првостепена пресуда преиначена и захтев тужиље за исплату досуђеног износа као стеченог без основа са законском затезном каматом је одбијен као неоснован, а тужиља обавезана на накнаду трошкова парничног и жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиља је изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, на основу члана 404. Закона о

парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11, 49/2013-УС, 74/2013-УС, 55/14 и 87/18).

Одлучујући о дозвољености ревизије, на основу члана 404. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној. По оцени ревизијског суда нема потребе за новим тумачењем права, што је у складу са ставом израженим у одлуци Уставног суда I Уо 641/14 од 01.12.2016. године и правним дејством одлуке Уставног суда у смислу одредаба члана 62. у вези члана 59. Закона о Уставном суду, будући да одлука Уставног суда има правно дејство од дана њеног објављивања у „Службеном гласнику Републике Србије“, а Уставни суд није одредио начин отклањања последица насталих применом општег акта који није у сагласности са уставом или законом.

Осим тога, Уставни суд је у својој одлуци Уж 8199/2018 од 18.11.2018. године изразио становиште да је правно дејство ех типс утврђујуће одлуке Уставног суда донете у поступку оцене уставности и/ или законитости општег акта, могуће успоставити само по основу члана 61. став 1. Закона о Уставном суду, а што у конкретном случају није учињено. Због тога је уставно правно неприхватљиво становиште о испуњености услова за примену института стицања без основа из члана 210. став 2. ЗОО, као и успостављања одговорности туженог по основу члана 172. став 1. ЗОО.

У конкретном случају ради се о спору мале вредности из члана 468. став 1. ЗПП у коме није дозвољена ревизија по члану 479. став 6. ЗПП, па нема места ни примени члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП према којој је ревизија увек дозвољена кад другостепени суд преиначи првостепену пресуду и одлучи о захтевима странака.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**